

Opinia Europejskiego Komitetu Regionów – Uproszczenie wspólnej polityki rolnej (WPR)

(2015/C 423/03)

Sprawozdawca: Anthony Gerard Buchanan, radny East Renfrewshire (UK/EA)**I. KONTEKST**

EUROPEJSKI KOMITET REGIONÓW,

1. Z zadowoleniem przyjmuje wniosek europejskiego komisarza ds. rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich, aby Komitet Regionów był zaangażowany w to zadanie, uznane przez komisarza za główny priorytet na 2015 r.
2. Zgadza się z wyznaczonym celem, zgodnie z którym uproszczone ramy wspólnej polityki rolnej (WPR) zwiększyłyby konkurencyjność sektora rolnictwa, oszczędziłyby czas i zmniejszyły koszty ponoszone przez wszystkie podmioty WPR, w tym przez rolników, podmioty gospodarcze oraz organy publiczne.
3. Uważa, że wartością dodaną udziału KR w tym zadaniu jest skoncentrowanie się na terytorialnych aspektach WPR oraz promowanie zasady pomocniczości i wielopoziomowego sprawowania rządów, gdyż realizacją WPR w dużym stopniu zarządzają organy lokalne i regionalne.
4. Zamierza sformułować nie tylko krótkoterminowe propozycje, które mogą doprowadzić do poprawy obecnego systemu, zapewniając jednocześnie realizację celów WPR i pewność prawa dla beneficjentów, ale także wykorzystać niniejszą opinię jako podstawę do zapoczątkowania rozmów w KR-ze na temat przyszłej WPR po 2020 r.
5. Popiera kontynuację procesu liberalizacji i uproszczenia WPR, a także brak powrotu do nieudanej polityki z przeszłości, która odseparowywała rolników od rynku, lecz nalega, by nie odbywało się to kosztem bezpieczeństwa żywnościowego i nie osłabiało zdolności rolników do uzyskania godziwego dochodu za dostarczanie produktów na rynek.

II. ZALECENIA POLITYCZNE**Zasada pomocniczości a wspólna polityka UE**

6. Przypomina, że jedną z cech charakterystycznych nowej WPR jest znaczne zwiększenie zakresu decentralizacji, gdyż wiele przepisów pozostawiono w gestii państw członkowskich, a w szeregu wypadków – organów regionalnych: to państwa członkowskie i regiony decydują między innymi o zakresie przeniesienia środków między filarem 1 (płatności bezpośrednie) a filarem 2 (rozwój obszarów wiejskich) oraz o definicji rolnika aktywnego zawodowo, minimalnych wymaganiach odnośnie do płatności bezpośrednich, dobrowolnym wsparciu związanym z produkcją, ograniczeniu płatności i regionalizacji.
7. Zauważa, że państwa członkowskie żądały odstępstw i wyjątków, które znacząco przyczyniły się do obecnych obaw wywołanych coraz większą złożonością WPR.
8. Przywołuje fakt, że w opinii KR-u CDR 65/2012 zalecano już szersze zastosowanie zasady pomocniczości w reformach z myślą o zapewnieniu większej elastyczności państwom członkowskim i regionom. Niemniej zastosowanie na szerszą skalę zasady pomocniczości, wielopoziomowego sprawowania rządów i spójności terytorialnej nie powinno prowadzić do nadmiernego rozdrobnienia WPR i niemożności jej funkcjonowania jako jednolitej polityki UE.

Kluczowe kryteria uproszczenia

9. Uważa, że papierkiem lakmusowym dla dalszego uproszczenia WPR jest to, że można pozostawić państwom członkowskim, regionom i władzom lokalnym większą elastyczność w jej wdrażaniu i wiarygodności nadzoru, o ile nie zaburza to równych warunków działania w całej UE, jakie wspólna polityka rolna, jako polityka UE służąca realizacji celów wyznaczonych dla całej Unii, musi gwarantować.
10. Ostrzega, że uproszczenia WPR nie można obecnie wykorzystać w jakikolwiek sposób zaburzający dostarczanie szerokiego zakresu dóbr publicznych, w szczególności środowiskowych, które jest zadaniem WPR.
11. Podkreśla, że jakiegokolwiek uproszczenie zasad WPR musi zapewniać konkurencyjną produkcję żywności, a rolnikom możliwość uzyskania sprawiedliwych przychodów na rynku, a także musi zapewniać zachęty dla rolników i lokalnych społeczności do generowania dóbr publicznych, takich jak ochrona środowiska, włączenie społeczne i usługi dla wsi, tak aby społeczności uzyskały środki pozwalające na zróżnicowanie działalności gospodarczej i w ten sposób zapobieżenie wyludnianiu terenów wiejskich.
12. Nalega na konieczność doprowadzenia do większej spójności i komplementarności między WPR oraz polityką UE w innych dziedzinach, na przykład polityką (oraz funduszami) ochrony środowiska. Najbardziej potrzebna jest większa spójność między Funduszem na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich a pozostałymi europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi, które łącznie mają zapewniać wspólne ramy strategiczne oparte na szeroko zakrojonych celach politycznych strategii „Europa 2020”.
13. Uważa, że trzeba zwiększyć siłę przetargową rolników w porównaniu z innymi podmiotami w łańcuchu żywności (głównie dostawcami środków, detalistami i przemysłem przetwórczym) i poprawić przejrzystość rynku, tak by producenci surowców mieli sprawiedliwszy udział w cenie rynkowej. Konieczne jest zapewnienie uczciwej konkurencji. Apelujemy do Komisji o zbadanie wszystkich potencjalnych nadużyć siły nabywczej w łańcuchu dostaw żywności.
14. Uważa, że w trwającym przeglądzie zasad WPR, obejmującym ponad 200 aktów prawnych, w tym dotyczących obszarów proekologicznych, systemu płatności podstawowych dla rolników oraz wspólnych organizacji rynku czy zasad oznaczeń geograficznych, podstawowe znaczenie ma zapewnienie beneficjentom pewności prawnej oraz przewidywalności.
15. Uznaje, że największa wartość dodana wynikająca z uproszczenia WPR będzie polegać na docelowym ograniczeniu obciążenia administracyjnego rolników i beneficjentów, na przykład społeczności wiejskich, zwiększeniu przejrzystości ram prawnych, zapewnieniu większej spójności między dwoma filarami WPR, a jednocześnie zagwarantowaniu należytego zarządzania finansami WPR.
16. Zaleca skuteczniejsze podejście do udostępniania danych oraz zintegrowanych rozwiązań informatycznych, takich jak formularze elektroniczne i bazy danych, które mogą pozwolić na zorganizowanie punktu kompleksowej obsługi i zmniejszenie formalności biurokratycznych dla rolników, zarządców gruntów oraz instytucji zarządzających. Wymaga to wcześniejszej oceny ryzyka co do treści i rodzaju danych, które mogą zostać udostępnione, a także udziału Komisji i organów audytowych, w tym Trybunału Obrachunkowego, aby uniknąć problemów podczas kontroli w późniejszym okresie.
17. Z zadowoleniem przyjmuje utworzenie grupy wysokiego szczebla ds. uproszczenia europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych oraz zwrócenie szczególnej uwagi na skutki, jakie odczują beneficjenci. Proponuje, aby jednym z jej członków był przedstawiciel Komitetu Regionów. Taki przedstawiciel będzie zajmował się wymianą informacji z Komisją NAT, delegacjami krajowymi oraz organami nominującymi KR-u, jak również sieciami KR-u ds. pomocniczości i strategii „Europa 2020”.

Filar 1 i filar 2

18. Przypomina, że w okresie 2014–2020 WPR nadal jest podzielona na dwa filary: większy filar 1 dotyczący płatności bezpośrednich oraz mniejszy filar 2 odnoszący się do rozwoju obszarów wiejskich. Ponieważ decyzje o przenoszeniu środków między filarami zapadają na szczeblu krajowym lub regionalnym, jest to pozytywne z punktu widzenia zasady pomocniczości, ale też skutkuje niezwykle złożonymi warunkami w skali UE. W swojej opinii CDR 65/2012 KR wspiera możliwość przenoszenia do 10 % funduszy z pierwszego filaru do drugiego, jednak nie w przeciwnym kierunku.

19. Zauważa, że poczyniono postępy w rozgraniczaniu filarów, ale nadal wyraźnie pokrywają się one w takich dziedzinach, jak obszary z ograniczeniami naturalnymi, ochrona środowiska i wsparcie dla młodych rolników, a także jeśli chodzi o powiązania między filarem 2 oraz pozostałymi europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi.

20. Uważa, że w idealnych warunkach nie powinny występować obszary pokrywania się i być może po 2020 r. będą istniały niepokrywające się, spójne instrumenty polityczne UE: jeden dotyczący wspierania produkcji żywności, drugi pozwalający na realizację zrównoważonego rozwoju i trzeci zapewniający społecznościom wiejskim możliwość zróżnicowania działalności na rzecz dziedzin niezwiązanych z produkcją rolną. Obecnie jednak uproszczenie powinno koncentrować się na ograniczeniu obszarów pokrywania się oraz zapewnieniu, by dotychczasowe zasady skutecznie zapobiegały przypadkom „podwójnego finansowania” tej samej działalności z dwóch filarów.

21. Nalega, by Komisja mogła odgrywać aktywną i wspomagającą rolę w całym okresie poprzez krytyczną ocenę wyborów dokonanych początkowo przez państwa członkowskie i instytucje zarządzające w celu ułatwienia zmiany priorytetów, jeśli nie będą one przynosiły rzeczywistej wartości dodanej, a jednocześnie zapewnienia, by zmiany te nie podważyły pewności prawnej dla beneficjentów podczas realizacji programu.

Zazielenianie

22. Uważa, że choć zazielenianie WPR stanowi jedną z kluczowych innowacji nowego okresu programowania, ich wdrażanie jest często postrzegane jako nadmiernie złożone, a interpretacja Komisji jako zbyt nieelastyczna, szczególnie w odniesieniu do praktyk równoważnych z zazielenianiem, zaś akty delegowane i wykonawcze Komisji jako wykraczające daleko poza treść rozporządzeń.

23. Odnotowuje obawy, że dostarczanie dowodów na dywersyfikację upraw, zakres inspekcji, minimalna wielkość obszaru czy zasady dotyczące utrzymywania trwałych użytków zielonych stwarzają zbyt duże obciążenie dla beneficjentów.

24. Podkreśla, że WPR musi być sprawiedliwa dla wszystkich rolników. Jednak warunki naturalne, koszty produkcji i ogólny poziom życia różnią się w Europie, co trzeba uwzględnić podczas redystrybucji wsparcia. Dlatego też uważa, że wsparcie powinno odzwierciedlać różnorodność rolną UE.

25. Przypomina swoją opinię CdR 65/2012, w której wzywał do szerszego zastosowania zasady pomocniczości, tak aby organy lokalne i regionalne zyskały szersze uprawnienia w zakresie uruchamiania ukierunkowanych środków ochrony środowiska i zarządzania nimi, w tym przez zawieranie terytorialnych kontraktów w ramach partnerstwa z miejscowymi rolnikami, zainteresowanymi stronami zajmującymi się sprawami społeczno-gospodarczymi i ekologicznymi, z uwzględnieniem kategorii środków dostępnych dla wszystkich gospodarstw.

26. Podkreśla, że wiarygodność WPR można zapewnić tylko wtedy, gdy będzie ona nie tylko wspierała produkcję żywności, oferowała wsparcie dochodowe dla rolników oraz przyczyniała się do rozwoju obszarów wiejskich, ale także wносиła wkład w realizację celów związanych z bioróżnorodnością i klimatem.

27. Zauważa, że WPR stanowi w budżecie UE drugą największą pozycję i ma wyraźny wymiar terytorialny, a wraz z polityką regionalną jest głównym instrumentem realizacji zobowiązań UE w zakresie środowiska.

28. Wyraża obawy, że z uwagi na przewidziany sposób zazieleniania nie można wydobyc jego pełnego potencjału, ponieważ na przykład zdecydowana większość gospodarstw w UE nie musi ustanawiać obszarów proekologicznych.

29. Przywołuje fakt, że jednocześnie beneficjenci wyrażają wiele obaw co do nadmiernej złożoności zasad zazieleniania, często raczej zniechęcających niż zachęcających do przyjęcia zrównoważonych praktyk rolniczych.

30. Uważa jednak, że uproszczenie zasad zazieleniania WPR nie może posłużyć jako wymówka do złagodzenia celów dotyczących ochrony środowiska. Zmiany tych zasad powinny być bezpieczne dla środowiska, co należy poprzeć dowodami naukowymi, które powinny decydować o zakresie wszelkich nowych zmian w procedurach administracyjnych dla beneficjentów, mających na celu zmniejszenie ich obciążeń regulacyjnych.

31. Przywołuje fakt, że dotychczasowe zasady WPR umożliwiają przyjęcie środków równoważnych z zazielenianiem, oraz uważa, że takie środki mogą być rozsądną alternatywą w pewnych okolicznościach, o ile prowadzą do lepszej realizacji celów środowiskowych WPR, a przynajmniej jej nie utrudniają.

32. Uważa, że w kontrolach i zasadach dotyczących zgodności z przepisami w zakresie zazieleniania należy uwzględnić zasadę proporcjonalności poprzez umożliwienie stosowania wyższych poziomów tolerancji w wypadku mniej istotnych naruszeń, niekorzystnych warunków klimatycznych oraz zdarzeń niespodziewanych, na które beneficjenci nie mają wpływu. Szczególnie odnosi się to do pierwszych lat po wprowadzaniu nowych zasad WPR, gdy ryzyko popełnienia błędu jest szczególnie wysokie, również z powodu opóźnienia w opracowywaniu wskazówek przez instytucje zarządzające i Komisję.

33. Proponuje przyjęcie większej elastyczności w procesie mapowania, tak aby beneficjenci nie musieli dokonywać zgłoszeń dotyczących wszystkich elementów na danym obszarze, przez co będzie można uniknąć zawyżonych deklaracji.

Rolnicy aktywni zawodowo

34. Przywołuje fakt, że jedną z kluczowych zmian w nowej WPR jest zapewnienie, by świadczenia z tytułu WPR otrzymywali tylko rolnicy faktycznie uprawiający ziemię, a nie osoby, które nie uczestniczą w tej działalności; KR apelował już o to w swej wcześniejszej opinii CdR 65/2012.

35. Zauważa, że choć wymagania dotyczące działań minimalnych nakładają na beneficjenta obowiązek przedstawienia dowodu na minimalny poziom obsady zwierząt, pojawiają się obawy, że obecne sformułowanie wymagań nadal pozostawia zbyt duże pole manewru pozwalające na uzyskanie świadczeń w ramach WPR przez rolników nieaktywnych zawodowo.

36. Wyraża obawy, że obecne zasady i definicje dotyczące rolników aktywnych zawodowo są zbyt złożone i należy je wyjaśnić. Państwa członkowskie muszą mieć możliwość samodzielnego wyznaczenia kryteriów dla rolników aktywnych zawodowo, pod warunkiem że respektowane będą ogólne zasady prawa Unii.

Młodzi rolnicy i drobni producenci rolni

37. Wyraża poparcie dla szczególnego traktowania w WPR drobnych producentów rolnych, którzy stanowią znaczny procent osób zatrudnionych na obszarach wiejskich w kilku państwach członkowskich UE; już wcześniej, jako środek uproszczenia, proponował zwiększenie minimalnego progu wsparcia do 1 000 EUR.

38. Uważa, że młodzi rolnicy są siłą generującą różnorodne wyniki gospodarcze i środowiskowe, zarówno w gospodarstwach, jak i szerszej społeczności wiejskiej.

39. Zaleca, by nowe przepisy finansowe i prawne WPR zostały ponownie zweryfikowane w celu zapewnienia rzeczywistych zachęt dla młodych rolników do rozpoczęcia działalności. Przepisy te powinny być bardziej elastyczne w zakresie uznawania roli młodych rolników w rzeczywistych realiach prawno-ekonomicznych (przekazywanie uprawnień, starsi rolnicy, którzy niedawno rozpoczęli działalność rolną itp.), z uwzględnieniem rolników rozpoczynających działalność u boku starszych członków rodziny lub innych przedsiębiorców rolnych.

Zasada wzajemnej zgodności

40. Zauważa, że w rozporządzeniu i rozporządzeniu delegowanym określono różne odsetki w celu wskazania, kiedy powinna zostać nałożona kara (odpowiednio 5 % i 3 %). 3 % powszechnie uznaje się za nieproporcjonalne.

Wytyczne Komisji

41. Wyraża obawy, że pomimo wyznaczonych celów nowej WPR w zakresie ograniczania prawodawstwa na poziomie UE nastąpiło zwiększenie działań regulacyjnych Komisji za pośrednictwem aktów delegowanych, przy czym wytyczne są często traktowane przez Komisję jako równoważne z prawodawstwem.

42. Nalega, by unikać nadmiernie rygorystycznego wdrażania zasad UE przez wprowadzenie dodatkowych krajowych lub regionalnych wytycznych. Samo opóźnienie opracowania przez Komisję wytycznych przyczyniło się do zwiększenia poziomu złożoności WPR, a tym samym do wzrostu prawdopodobieństwa ryzyka kontroli na późniejszych etapach.

43. Uważa, że gdy wytyczne lub ustawodawstwo UE zapewniają pewien stopień elastyczności, organy krajowe i instytucje zarządzające powinny unikać wprowadzania dodatkowych, nadmiernie szczegółowych i trudnych do weryfikacji przepisów.

44. Nawołuje do przeprowadzania bieżącego przeglądu instrumentów WPR z zastosowaniem nowych kryteriów programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT), niedawno opracowanych przez Komisję.

Obciążenia spowodowane kontrolą

45. Uznaje, że podobnie jak w wypadku innych funduszy UE, WPR podlega wielopoziomowej kontroli, często prowadzącej do różnych interpretacji. W ten sposób powstaje niepewność prawna odczuwana przez organy krajowe, regionalne i lokalne, ale, co istotne, także przez beneficjentów.

46. Uważa, że w ramach WPR konieczne jest przejście do bardziej proporcjonalnego podejścia do inspekcji i kontroli opartego na rezultatach, koncentrującego się mniej na karach, a bardziej na usprawnieniu działań i zapewnieniu, aby zostały osiągnięte szersze efekty WPR. Kluczowym kryterium uproszczenia dla beneficjentów, w tym organów lokalnych i regionalnych, jest zmniejszenie liczby wymaganych inspekcji, przy czym obecny poziom 5 % kontroli na miejscu często postrzegany jest jako nadmiernie uciążliwy.

47. Opowiada się za bardziej elastycznym, proporcjonalnym podejściem do inspekcji opartym na analizie ryzyka, tak aby w trakcie jednej wizyty mogło być wykonanych kilka rodzajów inspekcji oraz aby inspekcje były poprzedzane, w uzasadnionych przypadkach, odpowiednio wczesnym powiadomieniem o inspekcji, w celu ich efektywnego przeprowadzenia i zapobieżenia zakłóceniu codziennej pracy rolników oraz innych beneficjentów. W razie wysokiego prawdopodobieństwa wystąpienia błędów można przeprowadzić inspekcje wstępne, aby umożliwić zwiększenie zakresu zgodności z przepisami oraz poczucia odpowiedzialności ze strony beneficjenta.

48. Wyraża obawy, że nowy art. 9 rozporządzenia horyzontalnego WPR zwiększy obciążenie rocznymi inspekcjami, i podkreśla potrzebę ograniczenia do minimum dodatkowych krajowych zasad audytu. Należy je ocenić pod kątem ryzyka w zakresie spójności z unijnymi zasadami oraz praktykami audytu oraz opracować na podstawie wcześniej zasięgniętych porad u audytorów UE.

49. Nalega, by w przyszłości podejście kontrolne oparte na analizie ryzyka zostało jeszcze bardziej dopracowane pod kątem wyeliminowania audytów UE ze strony Komisji czy Trybunału Obrachunkowego, z wyjątkiem sporadycznych, wyrwykowych kontroli mających zapewnić solidność krajowego systemu audytu, w przypadku gdy krajowe lub regionalne organy dowiodą istnienia miejscowego systemu kontroli.

50. Wyraża obawę, że tym razem system audytu będzie *de facto* stwarzać większe obciążenie, i uważa, że aby temu zapobiec, instytucje zarządzające i audytowe powinny współpracować już na początkowych etapach projektowania systemów w celu uniknięcia później sprzeczności oraz potrzeby przeprowadzania wielu kontroli tych samych działań przez różne organy. Z uwagi na wolne tempo uruchamiania systemów WPR takie działanie jest nadal możliwe w wielu krajach i regionach.

51. Uważa, że zgodność z przepisami można poprawić poprzez większą przejrzystość procesu audytu zapewnianą na drodze publikacji wyników przez Komisję na początkowym etapie oraz upublicznienia wyników uzgodnień i odwołań natychmiast po ich finalizacji.

52. Uznaje, że choć nowa wspólna organizacja rynku stanowi sama w sobie duże uproszczenie poprzez zastąpienie poprzednich 21 organizacji oraz wyeliminowanie 81 aktów prawnych, nadal istnieją możliwości usprawnienia przez ograniczenie liczby i zakresu sprawozdań, których przedłożenie Komisji jest wymagane.

Rozwój obszarów wiejskich

53. Zauważa, że w wielu państwach członkowskich obszary wiejskie są kojarzone nie tylko z rolnictwem, ale także z miejscem prowadzenia działalności przez małe firmy spoza sektora produkcji żywności oraz osiedlania się.

54. Przywołuje poprzednie opinie, w których KR uznał za istotne, zgodnie z celem UE dotyczącym spójności terytorialnej, zarezerwowanie na rozwój obszarów wiejskich wystarczającej części środków ze wzmocnionego Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) na rozwój w celu zapewnienia harmonijnego i zintegrowanego rozwoju tych obszarów, w tym obejmującego dostarczenie lokalnej infrastruktury, wspieranie MŚP, odnowę wsi oraz szersze zróżnicowanie gospodarcze.

55. Nalega na potrzebę opracowania całościowej polityki rozwoju obszarów wiejskich, która umożliwi także dostęp do innych europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych w celu wspólnej realizacji priorytetów wspólnych ram strategicznych „Europa 2020”.

56. Ubolewa w tym względzie, że inwestycje związane z rozwojem obszarów wiejskich nadal koncentrują się na podobnej działalności rolnej, która jest już wspierana w ramach filaru 1; wzywa Komisję, aby posłużyła się prawdopodobnym przeglądem programów rozwoju obszarów wiejskich w tym okresie do zachęcenia instytucji zarządzających, by odchodziły od tych interwencji w przypadkach, gdy nie zapewniają one wystarczającej wartości dodanej pod kątem osiągnięcia celów strategii „Europa 2020” oraz zróżnicowania społeczności wiejskich i zapewnienia im większych możliwości.

57. Wyraża zaniepokojenie znaczącym opóźnieniem zatwierdzenia programów rozwoju obszarów wiejskich, prowadzącym nawet do przeniesienia środków budżetowych z 2014 r. na kolejne lata.

58. Uznaje, że istotną przyczyną tych opóźnień jest wewnętrzna koordynacja między dyrekcjami generalnymi, przy czym zatwierdzenie często zależało od szybkości pracy najwolniejszego urzędnika w międzywydziałowym przeglądzie konsultacyjnym. Propozycją na przyszłość byłoby oddelegowanie urzędników z innych DG do DG ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich podczas procesu zatwierdzania programu rozwoju obszarów wiejskich.

59. Uznaje, że biorąc pod uwagę powolne opracowywanie wytycznych i aktów delegowanych przez Komisję, rozsądnym podejściem do negocjacji w sprawie programów rozwoju obszarów wiejskich jest, by Komisja nie wymagała przedstawienia takich programów przed sformułowaniem przepisów UE. Nie zmniejszy to opóźnień w zatwierdzeniu programu, ale uprości negocjacje.

Rozwój lokalny kierowany przez społeczność – LEADER

60. Zauważa, że instrument rozwoju lokalnego kierowanego przez społeczność (CLLD) wykracza poza wcześniejszą inicjatywę LEADER, by mobilizować lokalne społeczności nie tylko za pośrednictwem EFRROW, ale również pozostałych trzech europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych; KR w swojej opinii CdR 1684/2012 uznał rozwój lokalny kierowany przez społeczność za jeden z przełomowych elementów obecnego okresu programowania.

61. Wyraża żal, że choć w niektórych państwach członkowskich, regionach i samorządach rozwój lokalny kierowany przez społeczność będzie wykorzystywany intensywnie, w innych jego zakres zasadniczo będzie taki sam jak w poprzedniej inicjatywie LEADER skoncentrowanej na EFRROW.

62. Uważa, że jest to stracona szansa dla społeczności wiejskich, spowodowana niedostateczną koordynacją między europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi oraz różnymi zasadami sprawozdawczości i audytu nadal mającymi zastosowanie do poszczególnych funduszy, często podlegających różnym ścieżkom ministerialnym i zarządczym. Jest równie zaniepokojony faktem, że nowe zasady audytu rozwoju lokalnego kierowanego przez społeczność stanowią większe obciążenie dla organów odpowiedzialnych i lokalnych grup działania.

63. Nalega, aby uznać, że w większości przypadków to władze lokalne zapewniają możliwość realizacji przez lokalne grupy działania strategii rozwoju regionalnego kierowanego przez społeczność.

64. Wyraża więc obawę, że zasada większości 51 % głosów dla członków niepublicznych w podejmowaniu decyzji przez lokalne grupy działania może czasem nie być stosowana w praktyce, w związku z czym gminy jako organy odpowiedzialne będą poddawane karze; nalega zatem, aby tego rodzaju kary były wymierzone proporcjonalnie, jeśli organy odpowiedzialne mogą wykazać, że w proces podejmowania decyzji przez lokalne grupy działania były zaangażowane grupy prywatne i obywatelskie.

65. Zauważa, że zasady dotyczące maksymalnej liczebności lokalnej grupy działania i jej minimalnego budżetu zapewniają państwom członkowskim pewien stopień swobody, by mogły odejść od wytycznych Komisji w uzasadnionych wypadkach, ale wyraża ubolewanie, że swoboda ta nie była wystarczająco wykorzystywana, w wyniku czego niektóre obszary funkcjonowania lokalnych grup działania nie są określane w sposób lepiej odzwierciedlający istniejące uwarunkowania geograficzne.

Bruksela, dnia 13 października 2015 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Regionów
Markku MARKKULA
